

TEN GELEIDE

De Redactie verzocht schrijver dezes dit jubileumnummer enige woorden „ten geleide” mede te geven.

Waar hij zich – sinds 1918 aan het Tijdschrift verbonden – uiteraard de 25-, 40- en de 50-jarige herdenking zeer wel kan herinneren, vond hij ook in de huidige gebeurtenis veel stof tot overpeinzing.

Vrijwel alle oprichters heeft hij persoonlijk gekend en derhalve óók hun enthousiasme voor dit periodiek, dat voor hen allen veel zorg, moeite en kosten meebracht, in een tijd dat het beroep in plaats van 3000, nog geen 300 beoefenaren telde!

Men begreep dat publiciteit een van de belangrijkste middelen was om de zo noodzakelijke ontwikkeling van de tandheelkunde te helpen bevorderen; dat voor de aandrang tot betere wetgeving en tot goed onderwijs een eigen tijdschrift een volstreekte voorwaarde was.

Gedurende al die jaren is men deze overtuiging trouw gebleven; naast wetenschappelijke onderwerpen en artikelen de praktijk betreffende, werd en wordt voortdurend aandacht gewijd aan de opleiding; de wetswijzigingen van 1913 en 1947 danken daaraan dan ook voor een zeer groot gedeelte hun ontstaan.

Wie zich de moeite neemt de jaargangen sinds 1894 weer eens door te bladeren ontkomt niet aan de indruk, dat hoeveel er ook veranderd moge zijn, er ook veel gelijk is gebleven. Vaak vindt men artikelen uit die dagen waarbij men met enige verbazing constateert dat de daarin uitgesproken meningen weinig of niet verschillen met de heden „als nieuw” gepubliceerde inzichten.

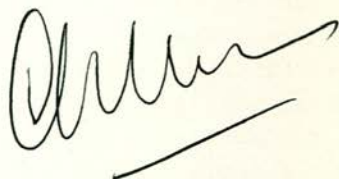
Met name geldt dit voor beschouwingen over de toekomst van het beroep, over onderwijs en opleiding, over mankrachttekort en hulpkrachten; over schooltandverzorging en kleuterbehandeling en uiteraard over de bestrijding van de tandcariës en alles wat daarmee samenhangt.

Er is niet veel fantasie voor nodig om te voorspellen dat de volgende 25 jaren – wat de toekomst betreft – hetzelfde beeld zullen opleveren en men mag hopen dat dit sluitstuk van de 20e eeuw voor de tandheelkunde de verbeteringen zal brengen waar de volksgezondheid om vraagt en die zonder enige twijfel te bereiken zijn. Het Tijdschrift heeft daarbij een zeer belangrijke taak te vervullen en aan „stof” zal het de Redactie zeker niet ontbreken!

Via de „Tandmeesters Vereeniging” en „Het Gezelschap” werd in 1918 het Tijdschrift Officieel Orgaan en eigendom der drie Nationale Verenigingen. Na de laatste oorlog kreeg „de Maatschappij” haar eigen „Tandartsenblad” en werd het Tijdschrift een „Stichting”. Onder al die wijzigingen bleef echter één vaste norm gehandhaafd: de onderlinge waardering, die ondanks vaak diepgaande meningsverschillen veelal werd tot een hechte vriendschap. Met name de ouderen zullen zich de jaarlijkse Tijdschriftdiners herinneren als de gelegenheid bij uitstek waar de uiteenlopende opvattingen krachtig tot uiting kwamen, maar op een wijze die dit bijeenkomen tot een met vreugde tegemoet geziene gebeurtenis maakte.

Vandaar dat men de huidige bewindvoerders en hunne opvolgers niets beters kan toewensen, dan dat die traditie behouden moge blijven!

Amsterdam, maart 1969.

A handwritten signature in black ink, consisting of several fluid, connected loops and a long horizontal stroke at the end.

(Dr. Ch. F. L. Nord)